

ook al weer niet een kenmerk van de moderne schilderkunst dat zij aansluiting zoekt aan de bouwkunst? Ook dien Corsicaanschen herdersjongen wil ik niet vergeten, een O.I.-inkt-teekening, uit de collectie-Boendermaker afgestaan en ook niet dat aardig portret in olieverf van een oude Italiaansche vrouw, iets levendiger van kleur dan de „Moeder”. Heel fijn en blank is ook het groote geteekende naakt, waarin het bewuste streven blijkt naar oplossing in groote, plastisch-suggestieve vlakken. Ook hierin niets te veel, een tot het noodzakelijkste beperkte begrenzing van het beeld. In haar eenvoud en strengheid is deze groote teekening mij liever dan de uitvoerige „Corsicaansche herdersjongen” en het landschap met boomstronk, welke op het kantje van te druk zijn. Een warm getinte aquarel van een stadsgezicht, iets uitbundiger van kleur dan de schilderijen, doet naar meer in die richting verlangen.

Het werk van Schuhmacher wint nog bij herhaalde beschouwing, dat van Kelder niet. Wij moeten Schuhmacher in het oog houden. Hij heeft den harden ernst, de innige toewijding en de stevige techniek, die noodig zijn om wat te bereiken. J. S.

J. BUSÉ IN „DE VUURSLAG,” SCHEVENINGEN.

Het is, geloof ik, niet meer te ontkennen, dat men over de geheele linie de beeldende kunstenaars van het experimenteeren tot rustige studie ziet terugkeeren. Dit bewijst niet, dat het experimenteeren van geenerlei nut zou zijn geweest, maar de obsessie, als zou het onkunstzinnig zijn, niet altijd het subjectieve met uiterlijke middelen na te streven, schijnt van velen afgenomen. Men hoort niet meer zoo de studie op zich zelf als iets minderwaardigs laken, en het ongeduld om met een persoonlijke visie (die er altijd moet geweest zijn, doch eerst gaandeweg kan rijpen en zich eerst dan gaat manifesteren) schijnt verminderd. Natuurlijk blijft voor ieder nog het temperament, dat de wijze van aanschouwing en mededeeling bepaalt.

J. Busé bijvoorbeeld neigt tot het brooze en teedere, in het eenvoudige zoekt hij niet zoozeer simpele kracht als beheerschte gevoeligheid. De dunne, door geen modeleering gesteunde lijn, waarmee hij den kop van dien ouden heer omtrekt, tracht het leven in een vaste doch elastische grens te omsluiten. Zachter, stiller, vooral niet meer materieels gevend dan de natuur, en gracieus tastend heeft hij de teêrkleurige bladen van een chrysant aangeduid, of de wegschrompelende vormen van een stervenden zonnebloem. In de blanke kopjes van babies spreken — maar dit moet geen vooropgezette manier worden — de donkere oogen het meest. Zeer fijn in zijn meerdere uitvoerigheid en de sfeer die er omheen is aangeduid, is een jongenskop, intelligent bij een zwakke fysiek. De landschapjes zeggen mij over het algemeen minder, maar met weinig lijn is de sensatie van kilheid en conventionaliteit in de devotie uitgedrukt in dat